

Chương 11

Lại Vào Hang Cọp

Một câu khiêu khích công khai. Mặc dù phụ nữ các cô vẫn thường xuyên ở sau lưng chê cười trang phục của người này rẻ tiền, trang sức của người kia quá quê mùa, nhưng khi có người ngoài công khai soi mói một người trong bọn cô thì tính đoàn kết lại đặc biệt được nâng cao, không thể nào chia rẽ được. Bởi vì đó là mâu thuẫn bên ngoài, bọn họ ngày thường cùng lắm cũng chỉ là mâu thuẫn nội bộ.

Trong lúc này, các cô đang rất phẫn nộ, chỉ trích tới tấp anh chàng kia không tôn trọng người khác, cho dù trong lòng các cô cảm thấy bộ dạng anh ta thật đẹp trai thì cũng không thể ngăn cản họ vì đồng nghiệp mà giả bộ chống lại anh.

Anh chàng kia bị một đám nhân viên nữ nói đến nhức đầu, hai tay bịt lỗ tai, mắng: “Tất cả im miệng cho tôi. Nếu không có ai báo sửa máy tính, vậy tôi đi.”

“Tôi . . . tôi muốn sửa máy vi tính.” Đầu sỏ gây nên tình huống vừa rồi, Vệ Lan chen đầu ra nói một câu.

Anh ta nhìn Vệ Lan một cái, cực kì bất mãn, không nhịn được nói: “Vừa rồi cô đi đâu vậy, tại sao tôi hỏi tới lần thứ ba mới trả lời?”

Đám nhân viên nữ đột nhiên cảm thấy chuyện này thật ra không phải là lỗi của anh chàng đẹp trai kia, trách nhiệm đều là của Vệ Lan, vì vậy thay đổi hòng súng, đánh đuổi Vệ Lan.

Vệ Lan tính tình luôn dễ chịu, mặc cho bọn họ nói thế nào, cũng không tỏ ra tức giận, chỉ kéo anh chàng kia tới bàn làm việc của mình, ngồi vào ghế, chuẩn bị khởi động máy vi tính.

Anh ta vỗ vỗ vai cô, ý bảo cô tránh ra: “Cô đứng dậy đi, cô không biết sửa máy tính, ngồi đó làm gì.” Nói xong, liền kéo Vệ Lan ra khỏi ghế, không khách khí ngồi xuống.

Đám nhân viên nữ thấy mọi chuyện đã được giải quyết, tùm lại bắt đầu đề tài mới. Lần này đề tài chính là xoay quanh anh chàng sửa máy vi tính kia.

“Anh ta là ai vậy, chưa thấy qua bao giờ?”

“Chắc là người của bộ phận kỹ thuật, lúc trưa Vệ Lan gọi điện kêu họ đến sửa máy tính.”

“Bộ phận kỹ thuật lại có người mới sao. . . , lần này cũng không tệ, anh ta thật đẹp trai, không giống như đám Tiêu Lý, đều là dưa vẹo táo nứt, bộ dạng bọn họ thật là có lỗi với quần chúng nhân dân .”

“Chắc là bọn họ muốn tuyển thêm người mới đẹp trai một chút để cân bằng.”

“Biết tên anh ta là gì không?”

“Tôn Vĩ.” Cô gái tóc nâu đặt cái cốc xuống, trả lời.

Tất cả bọn họ đều quay lại nhìn cô, ai cũng mang vẻ mặt mờ ám.

“Làm sao cô biết rõ vậy?”

Cô gái chỉ về vị trí làm việc của Vệ Lan, nói: “Trên bảng tên của anh ta có viết.”

“À.” Mọi người chợt hiểu ra. Tôn Vĩ bỗng nhiên biến thành vật phẩm để bọn họ giải khuây trước khi tan làm.

Tôn Vĩ vừa khởi động máy tính, vừa nghe Vệ Lan miêu tả tình trạng máy, nhìn kỹ lại loại virus, quay đầu sang, hỏi “Bình thường cô lên mạng làm gì thế? Sao lại nhiễm loại virus này?” Giọng điệu kia, giống như bác sỹ phụ khoa đang hỏi bệnh nhân nữ: “Bình thường cô qua lại cùng loại đàn ông nào mà lại nhiễm bệnh này?”

Vệ Lan cảm thấy xấu hổ vô cùng, cô lên mạng cũng chỉ dạo lung tung, nơi nào có đam mỹ thì nơi đó có cô. Có lúc sẽ tụ tập cùng nhóm hủ nữ, cùng thảo luận về những vấn đề chưa biết, cảm thấy càng biết nhiều càng tự hào. Nhưng nói rõ vấn đề này trước mặt Tôn Vĩ, trong lòng cô cảm thấy rất tự ti, cũng giống như chuyện của Triệu Trinh Bình lúc trước, vô cùng khó khăn. Ở trên mạng cô rất dũng cảm, ăn nói rất mạnh mẽ, nhưng ở trong cuộc sống hiện thực, cô lại giống như cửa sổ thủy tinh, vô cùng dễ vỡ.

Vì vậy cô chỉ có thể đứng ở đó, mặt đỏ bừng, miệng ấp úng cả buổi không nói nên một tiếng. Ánh mắt Tôn Vĩ nhìn cô càng lúc càng kì quái, anh cảm thấy cô gái này thật là phức tạp, bộ dạng trông rất ngây thơ, nhưng chuyện lên mạng làm gì lại làm cô khó mở miệng như vậy. Trong đầu anh lập tức xuất hiện một đáp án, cô gái này đúng là khuôn mặt thiên sứ, nội tâm phóng đảng.

Nhanh chóng sửa xong máy vi tính, cài cho cô một phần mềm diệt virus, chỉ cô cách sử dụng, lúc ngẩng đầu lên đã thấy quá giờ tan làm. Tôn Vĩ chẳng thèm nhiều lời cùng Vệ Lan, phải mông cứ thế rời đi.

Vệ Lan nhìn xuống máy tính, tất cả đã khôi phục lại bình thường, trong lòng rất vui mừng, cảm giác quần bách vừa rời liền biến mất không còn bóng dáng.

Nhìn một vòng phòng làm việc, mọi người đã về cả rồi, chỉ còn cô cùng cái máy vi tính. Vệ Lan nhìn đồng hồ, thu dọn đồ đạc, rời công ty đi tới ga tàu điện ngầm.

Giờ tan tầm ga tàu điện ngầm rất đông người, muốn tìm một chỗ để đứng trong toa tàu còn khó, chứ đừng nói là chỗ ngồi, đã sớm có ba tầng bảy lớp người bao quanh, chỉ cần có một người vừa nhấc mông lên, những người xung quanh đã chuẩn bị tinh thần, chọn thời cơ thích hợp nhất, đặt mông mình vào đó. Với sức lực của Vệ Lan, đừng mơ có cơ hội được ngồi xuống.

Cô chỉ có thể lặng lẽ đếm ngược ở trong lòng. Công ty cô ở trung tâm thành phố, chỗ đậu xe ở xung quanh rất ít, vì vậy cô đành phải từ bỏ xe điện chuyển qua đi lại bằng tàu điện ngầm. Trạm cô vừa lên chính là trạm đông nhất, càng về sau, số người xuống tàu sẽ nhiều hơn, số người ở lại trên tàu cũng sẽ giảm xuống. Theo kinh nghiệm của cô, chỉ cần qua 5 trạm, số lượng người trên toa sẽ giảm đi một nửa, tự nhiên không gian sẽ rộng hơn rất nhiều.

Quy luật này rất chính xác, hầu như là bách phát bách trúng, hôm nay cũng không ngoại lệ. Mặc dù vẫn không cướp được chỗ ngồi, nhưng cuối cùng cũng có thể đứng thoải mái một chút. Vệ Lan duỗi duỗi cái chân bị tê, hít sâu một hơi, nhìn ngó xung quanh, liền nhìn thấy phía bên trái có hai nam sinh ngồi cạnh nhau. Xem ra đều là học sinh trung học, một người cao, một người thấp, cậu học sinh cao hơn trông rất cường tráng, còn cậu kia trong có vẻ hơi gầy. Làn da của hai người trắng muốt, khuôn mặt thanh tú, đang chụm đầu vào ôn bài.

Vệ Lan nhìn thấy cảnh này, tâm hồn hủ nữ lại bộc phát. Nhìn bọn họ mỗi người một câu, đối đáp qua lại, tranh luận tới mặt đỏ tía tai, trong lòng cô không khỏi bắt đầu YY. Hai nhân vật như vậy, ở trong đám mỹ chính là một đôi tình nhân nhỏ làm người ta hâm mộ, giờ phút này, cặp tình nhân đang cãi vã không ngừng đấy.

Vệ Lan vừa nghĩ tới miệng không tự chủ nở một nụ cười. Hai học sinh cấp vẫn còn mãi miết thảo luận, không ngờ tới mình lại bị bà cô trước mắt tương tượng thành bộ dạng kia. Nếu bọn họ có thể biết được tương tượng của Vệ Lan, chỉ sợ sẽ cầm bài thi trong tay, chạy thẳng tới đánh cho cô một trận.

Vệ Lan càng tương tượng tâm hồn lại càng bay bổng, càng cảm thấy hạnh phúc, cảm xúc tuôn trào không ngừng, rất nhanh liền hoàn thành một cuốn tiểu thuyết. Đến nỗi loa phát thanh thông báo cái gì cô cũng không nghe rõ, chỉ loáng thoáng cảm giác mình nên đi xuống, nhưng mắt vẫn lưu luyến không rời hai cậu học sinh kia, vừa nghiêng đầu nhìn bọn họ, vừa bước về cửa phía bên phải.

Rốt cuộc đi tới cửa, Vệ Lan tiếc nuối thở dài, xoay đầu lại, một bước nhảy xuống. Nhưng không ngờ, cả người đụng mạnh vào cửa kính, lập tức bắn ngược

trở lại. Cô bị đụng đầu, không nhìn được quát lớn một tiếng, lúc này mọi người ở trên tàu, bao gồm cả hai cậu học sinh kia, đều nhìn cô với ánh mắt kỳ quái. Vệ Lan đỏ bừng mặt tới tận cổ, chỉ muốn phá cửa mà nhảy xuống.

Không may, tàu điện ngậm lại từ từ chuyển động. Vệ Lan nhìn ngoài cửa sổ, biết rằng mình vừa lỡ trạm, đành thở dài, chờ tới trạm tiếp theo để xuống, bắt tàu khác quay lại.

Rất nhanh liền tới trạm tiếp theo, Vệ Lan đứng một bên cửa, không dám suy nghĩ lung tung, cửa tàu vừa mở, cô liền nhanh chóng bước xuống, sau đó dò trên bảng hướng dẫn, tìm chuyển tàu quay lại.

“Lúc ở trên xe suy nghĩ cái gì thế? Cửa đóng lại mà cũng không biết.” Một người đàn ông đi bên cạnh cô, bỏ lại một câu cười nhạo, liếc mắt đi về phía trước.

Vệ Lan phục hồi lại tinh thần, nhìn bóng lưng kia, nhận ra anh ta chính là người sửa máy tính lúc nãy, Tôn Vĩ. Chỉ trong một canh giờ ngắn ngủi, bởi vì đam mê, mà cô đã bị người đàn ông này chê cười tới hai lần, Vệ Lan cảm thấy như không chôn dung thân, cô thề về sau nhìn thấy anh ta trong phạm vi mười thước, cô nhất định sẽ đi về hướng khác.

Sau khi về đến nhà, bình thường ăn cơm xong Vệ Lan sẽ lập tức lao vào phòng lên mạng, hôm nay đột nhiên trở nên kỳ lạ, cô ngồi thù lù trong phòng khách, mở nhạc lên, là bài hát của Xử Nữ Thiên hà, vẻ mặt đăm chiêu. Bài hát lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, rốt cuộc cũng ép Đường Tiểu Mạn chạy ra, nhìn cô khó hiểu.

“Mau tắt bài đó đi!” Từ Tịch tịch tịch từ trong phòng chạy ra, hét ầm lên với Vệ Lan.

Cô ấy không phải là bị sốt chứ, bình thường Đường Tiểu Mạn luôn cố tình mở bài hát này để khiêu khích bọn họ, cô đã nghe đến phát sợ, không ngờ hôm nay, đồng minh của cô không biết phát bệnh gì, lại tự động bật nó lên, quả thật muốn chọc cô tức chết.

Nghe bài hát quý quái kia cả đêm, ngày hôm sau đi làm, sắc mặt Từ Tịch Tịch trở nên nhợt nhạt, mắt sưng húp, ảnh hưởng không nhỏ tới nhan sắc của cô.

Chỉ là cho dù sắc đẹp của cô giảm sút thì độ nổi tiếng của cô vẫn không hề giảm. Sau khi Trương Định Trữ tỉnh rượu, liền hối hận không thôi, cảm thấy bỏ lỡ Từ Tịch Tịch giống như đánh rơi tờ vé số 500 vạn, hai hôm sau liền mặt dày xin địa chỉ chỗ làm của cô ở chỗ Tô Bách, lách cớ là tới xin lỗi để đi tìm cô.

Tô Bách suy nghĩ một hồi, cảm thấy có gì đó không ổn, liền gọi điện thoại cho Từ Tịch Tịch, nói rõ ý định của Trương Định Trữ. Từ Tịch Tịch nghe điện thoại, hoảng sợ không nói nên lời, tay cầm điện thoại khẽ run rẩy. Cũng không còn sức để mở miệng mắng Tô Bách, cúp máy, đứng dậy nhanh chóng tìm một chỗ trốn.

Chỉ tiếc, hành động của cô vẫn chậm hơn một bước, cô vừa bước tới cửa thì gặp phải Trương Định Trữ.

“Từ tiểu thư, cô quả nhiên làm việc ở chỗ này, thật tốt quá.” Trương Định Trữ khôi phục lại vẻ mặt nhã nhặn ở lần gặp đầu tiên, tiến đến bắt tay với Từ Tịch Tịch.

Từ Tịch Tịch nhìn bàn tay đang giơ ra của anh ta, lại thấy ánh mắt của đồng nghiệp xung quanh, vô số cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào cô, ngượng ngùng, đành phải giả cười đưa tay ra nắm nhẹ nhàng lấy tay anh ta.

Trương Định Trữ thấy cô mỉm cười với mình, cho rằng cô đã hết giận, liền nhả lại những lời đã chuẩn bị trước khi đến, hắng giọng, muốn mở miệng nói lời xin lỗi.

Từ Tịch Tịch thấy cử chỉ nét mặt Trương Định Trữ biến đổi, đoán ra anh ta chuẩn bị nói gì, vội vàng nắm lấy cánh tay anh ta, cười nói: “Chúng ta ra chỗ khác nói chuyện.” Nói xong, cũng không đợi Trương Định Trữ trả lời, liền lôi anh ta về phía phòng chờ.

Bóng dáng của hai người vừa biến mất khỏi phòng làm việc thì những cặp mắt vừa rời chỉ im lặng theo dõi kịch vui đã biến thành hành động, bọn họ tụm lại ở cửa phòng, cùng nhau nhìn lén về phía phòng chờ.

Ngó nghiêng một lát, lại quay lại nhìn nhau, cảm thấy xấu hổ đành quay về vị trí làm việc.

Từ Tịch Tịch kéo Trương Định Trữ vào phòng chờ, đóng cửa lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn người đàn ông đa nhân cách ở trước mặt, cô quả thật tức giận nói không nên lời. Cô còn tưởng rằng, sau tình huống ngày hôm đó, bọn họ đã sớm kết thúc rồi, vĩnh viễn sẽ không gặp lại nữa. Không ngờ anh ta lại dai dẳng như vậy, tìm tới tận chỗ làm của cô.

“Từ tiểu thư, chuyện hôm đó thật sự rất xin lỗi, hôm nay tôi tới đây là để xin lỗi cô.” Trương Định Trữ nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Từ Tịch Tịch, cắn răng mở miệng nói. Vì một người vợ xinh, bằng bất cứ giá nào anh cũng phải giành lại bằng được. Thẻ diện có là gì, bên trong mới quan trọng.

“Không sao, dù sao chúng ta cũng không thân lắm.” Từ Tịch Tịch vừa trả lời, vừa nhìn cửa, chỉ sợ có người xông tới.

Trương Định Trữ nghe xong liền cảm thấy nôn nóng, bình tĩnh cũng với chừng chặc lúc đầu nhanh chóng biến mất tận chân trời, vội vàng nói: “Từ tiểu thư, hôm đó tôi thực sự không cố ý, là do tôi uống say, nói năng không suy nghĩ, cô đừng tức giận có được không?”

“Tôi không tức giận.” Từ Tịch Tịch nhịn không được nữa, “Tôi chỉ là hi vọng anh đừng làm như thế này, đây là chỗ làm của tôi, anh tùy tiện xông tới như vậy, sẽ ảnh hưởng tới công việc của tôi.”

“Vâng Vâng, tôi biết rồi, sau này tôi sẽ hẹn cô sau giờ tan làm, có được không?”

“Hẹn tôi?” Từ Tịch Tịch nhướn mày hỏi: “Hẹn tôi làm gì?”

Trương Định Trữ chỉ vào mình, lại chỉ vào Từ Tịch Tịch, nói: “Chúng ta, chúng ta không phải là đang xem mắt sao? Sau đó cùng nhau hẹn hò.”

Từ Tịch Tịch cảm thấy người trước mặt giống như một người điên, vừa bực mình lại vừa buồn cười, mặt khổ sở nói: “Trương tiên sinh, tôi nghĩ là anh hiểu lầm rồi, đúng là tôi có đi xem mắt với anh, nhưng không có nghĩa là tôi muốn nói chuyện yêu đương với anh. Chỉ là xem mắt thôi mà, chuyện đó rất bình thường.”

“Không phải vậy, không phải vậy, tôi biết là cô vốn dĩ không ghét tôi, chẳng qua là do những lời tôi nói hôm trước, cô mới không muốn qua lại với tôi thôi. Vậy tôi thu lại những lời đã nói, được chứ?”

“Trương tiên sinh. “ Từ Tịch Tịch hoàn toàn mất kiên nhẫn, tức giận nói, “Anh phải biết, lời đã nói ra thì không thể thu hồi lại. Hơn nữa, tôi không quan tâm anh nói cái gì nhưng những lời đó anh nói ra lúc say, chứng tỏ trong lòng anh thực sự xem thường phụ nữ, lúc tỉnh táo anh giấu điếm quan điếm của mình, vậy thì có ích lợi gì, bản chất của anh vẫn là như vậy. Anh cho rằng, tôi sẽ qua lại cùng loại người như thế sao?”

Trương Định Trữ bị Từ Tịch Tịch mắng, mặt đỏ bừng, mồ hôi chảy thành dòng, anh ta không lau, chỉ nhỏ giọng nói: “Lúc đó do uống say quá, không phải lời thật lòng của tôi.”

“Anh chưa từng nghe câu ‘rượu vào lời ra’ sao?” Từ Tịch Tịch chẳng thèm cùng anh ta dài dòng, mở cửa chuẩn bị ra khỏi phòng.

Trương Định Trữ thấy thái độ kiên quyết của Từ Tịch Tịch, lại càng hoảng hốt, nắm lấy tay cô, quỳ bịch xuống, khẩn cầu: “Từ tiểu thư, tôi thực lòng rất

thích cô, cô cho tôi một cơ hội được không? Tôi nhất định sẽ sửa đổi, sau này tất cả đều nghe theo lời cô.”

Từ Tịch Tịch cảm thấy vô cùng chán ghét người này, cố gắng gỡ tay anh ta ra, anh ta lại càng nắm chặt hơn, cô đành hét lên: “Mau buông tay tôi ra, nếu không ta sẽ gọi bảo vệ.”

Trương Định Trữ nhất quyết giữ lấy Từ Tịch Tịch không buông, trong lòng cô có chút sợ hãi, lại không thấy có ai vào cứu cô, chỉ có thể nói: “ Anh đừng làm như vậy nữa, tôi có bạn trai rồi.”

“Tôi không tin, cô chỉ là thuận miệng kiếm có thôi.”

“Tôi thật sự đã có bạn trai, không tin, anh có thể đi hỏi Tô Bách.” Từ Tịch Tịch không chút suy nghĩ, liền đẩy vấn đề sang cho Tô Bách. Lát nữa anh ta rời đi cô sẽ gọi cho Tô Bách, nói trước với anh, sau đó tùy tiện kiếm đại một cái tên nào đó nói với Trương Định Trữ, anh ta cũng không thể tìm gặp người kia.

Trương Định Trữ lập tức đứng dậy, mặt dữ dằn nhìn Từ Tịch Tịch: “Cô nói thật sao?”

Từ Tịch Tịch gật gật đầu.

“Cô nói lại một lần nữa xem.”

Từ Tịch Tịch nhìn vẻ mặt hung ác kia, trong lòng cảm thấy lo sợ, nhưng miệng vẫn không chịu thua, hét lên: “Tôi thật sự đã có bạn trai.”

“Tiện nhân.” Trương Định Trữ đột nhiên giơ tay lên, một cái tát chuẩn bị giáng xuống mặt Từ Tịch Tịch.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, một cô gái bước vào, trên tay cầm khay trà, có lẽ là vào pha trà. Trương Định Trữ trời sinh đã là một kẻ giả tạo, vừa thấy có người đi vào, lập tức buông Từ Tịch Tịch ra, nét mặt thay đổi còn nhanh hơn diễn kịch Tứ Xuyên, Từ Tịch Tịch còn chưa kịp hoàn hồn, Trương Định Trữ đã làm ra dáng vẻ thân thiện, cười nói: “Đã như vậy, tôi xin phép cáo từ, Từ tiểu thư, làm phiền tới cô rồi, thật ngại quá.”

Nói xong liền xoay người đi ra cửa, vở kịch diễn ra quá nhanh làm cho Từ Tịch Tịch ngay cả hơi sức để mắng cũng không còn.